

ΑΔΕΛΦΙΣΜΟΣ

ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ.

FRATERNISATION

DES PEUPLES D'ORIENT

ΔΕΚΕΒΑΛΟΣ

ΜΕΘΕΞΙΣ

ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΘΥΑΟΥ

ΕΙΣ ΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ κτλ.

PARTICIPATION

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΝΑ ΠΑΣΑΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

DU BRAU SEXE AUX AFFAIRES D'ETAT

«Φημι πάντων ἀνοητέστατα τὰ ὕψιν ἐν τοῖς παρ' ἡμῶν τόποις γίνεσθαι, τὸ μὴ ἐπιτηδεύειν ἄνδρας γυναιξὶ ταῦτα... ὡς δεῖ παιδείας τε καὶ τῶν ἄλλων δεῖ μάλιστα κοινωνεῖν τὸ θῆλυ γένος ἡμῶν τῶν ἀρρένων γένει.» Πλάτ. Περὶ Γυναικῶν Ἀγωγῆς.
«Πάντες οἱ Ἕλληες εἶσι δημοκρατικοὶ τὰ ἦθη καὶ τὸ φρόνημα, ἀλλὰ φιλοβασιλικώτατοι...» (Λομβάρδος).

Rugamū pre Onor. Direcțiune Generală a Tel. și Post. să bine-voiască a ordona regulata distribuire a fiarului nostru, pentru que multe reclame s'au ivit chiar de la Abonați quei mai însemnați, qua D. Xanthos, P. Sor-doni, Giuvaras etc.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ.

Ἡ Ἀγγλικὴ πολιτικὴ ἐν Ἀνατολῇ κάπως ὑψοῖ κεφαλὴν, καὶ διὰ τοῦτο πλείστα περὶ τῆς Τουρκίας διαδίδονται καὶ περὶ τοῦ ὑπουργείου Καταρτίσθαι ἠθρολῶνται. Ἀληθές ἐστι ὁ πράκτωρ τῆς Ρουμανίας Γκίκας ζωηρὰν συνέντευξιν περὶ τῆς πολιτικῆς τοῦ τόπου ἔσχε μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Πόλης· ἀληθές ἐστι τὸ ὑπουργεῖον προχθὲς ὑπέστη ἤτταν εἰς τὸ περὶ τῆς ἔγγειου προσόδου (rente) ζήτημα· οὐχ ἤτταν ὁμῶς ἢ ὥρα τῆς πτώσεως τούτου δὲν ἐσήμανεν ἔτι, μεθ' ἧς καὶ ἂν διαθρολλῶνται περὶ τῆς τοῦ Κ. Βρατιάνου εἰς τὸ Παλάτιον προσκλήσεως.

Ἡ ἀυτοκτονία πολλοὺς ἄνδρας ἀνάνδρους εἰς Ἀθῆναι προέβλεψεν ὁ Κωστ. Γκίκας Ἀρειοπαγίτης ὡδε, ὁ βουλευτῆς Φρουμουσιάνος ἐν Μολδαυίᾳ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἠυτοκτόνησαν.

«Le suicide est un lâche qui fuit avant le combat.» «Ὁ αὐτόχειρ εἶναι εἰς ἀνάδρος αὐτομολῶν πρὸ τῆς μάχης»

«Le suicide est une mort factice et honteuse» «Ἡ αὐτοκτονία εἶναι θάνατος κίβδηλος καὶ ἀτιμος» λέγει ὁ Ρουσσώ. Ὁ ἴδιος Voltaire λέγει «Il n'y avait même des places dans les enfers pour les suicides» Οὕτως εἰς τὸν Ἀθῆναι δὲν ὑφίσταται τόπος διὰ τοὺς αὐτοκτόνους. Ἰδοὺ τοῦ καταπνῆ ἢ ἀθεῖα καὶ ὁ ὀλισμὸς τὸ εὐγενὲς πλάσμα τοῦ Οὐρανοῦ.

Τοῦ Κ. Κομμουνδούρου τὸ Πρόγραμμα θάπτον ἢ βράδιον ἐμβαίνει εἰς ἐφαρμογὴν, κατὰ τὴν γνώμην τῶν σπουδαίων τῆς Εὐρώπης δημοσιογράφων. Ἡ Βουλὴ τῆς Ἑλλάδος συγκαλεῖται τὸν Αὐγούστου· κακὴν ἐποχὴν ἐξελέξατο ὁ Κ. Βούλγαρης, καὶ κακὴν

ὁδοποχὴν ἔλαβε τὸ διάταγμα τῆς διαλύσεως, κατὰ τὰς εἰδήσεις Ἀθηνῶν. Ὁ Κ. Δελη-Γεώργιος ἐπαινεῖται λίαν εἰς τὰς ἐφημ. τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ Κυρία Κλέωνος Ραγκαβῆ, Πρωσοῖς τὴν καταγωγὴν, εὐπαίδευτος, ὠραία καὶ εὐπροσέγγυος διακοσμεῖ τὸ Προξενεῖον μας πρὸ τριῶν ἡμερῶν ὡς καὶ ἡ δεσποινὶς ἀδελφῆς του. Ἐκτός τοῦ πένθους δι' ἀδελφὸν, ὃν ἐδρεψεν ὁ θάνατος εἰς Καίρον ἐν τῇ κάλυκτι εἰσέτι τῆς ζωῆς του ὄντα, ὁ Κ. Ραγκαβῆς εὖρε τὰ ἔκνομα-παρατράγῃδα τῆς Βραβίλλας καὶ τῆς Ὀλτενίτσας τὰ πρωτο-μαῖσια. Ἰδωμεν τί διατρέξει εἰς τὰς ἀνακρίσεις, τότε ἀποφανθῶμεν.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ὁ Πρίγκιψ Μιλάνος εἰσήλθε χθὲς ἐν θριάμβῳ καὶ παρατάξει πλείστοι Ἕλληνας καὶ Ἰσραηλίται χαιρετῶσι τὴν Α. Ὑψ. διὰ τοῦ «Δεκεβάλου» κωνσταντινουπόλεως.

Καθὰ ἄδεται ὁ δημαρχὸς Β. Βλαδοϊάννος παρητήθη, ἀναπληροῦσ' αὐτὸν ὁ ἀξιότιμος Ν. Ταταράνος, ὅστις διεκρίθη εἰς πλείστα περιστασια καὶ εἰς πλείστα διοικητικὰ καὶ βουλευτικὰ ἀξιώματα.

Λέγεται ὅτι ὁ Πρίγκιψ Α. Γκίκας πρὸς τὸ ἐνεστὸς Ὑπουργεῖον, καὶ διὰ τοῦτο ἐπῆλθε καὶ ἰσχυρὰ ἀντιδρασια.

Αἱ τιμαὶ τῶν σιτηρῶν ὑψοῦνται καθ' ἑκάστην, καίτοι ὁ καιρὸς βροχερός προμηθεύει ἀφθονίαν.

Σίτοι Α. Πούτ. Βρλ. 112-122, Ἀρ. 83-88
" " Γρβ. 109-115, " 80-81
" " Καλφ. 101-102, " 81-82
" " Μηγμ. 120 "

Εἰς Γαλάζιον 24 πλοῖα διὰ φόρτωσιν, εἰς δὲ Γεώργεβον 15.

Εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς λιμὸς μέγας· ὁ ἴδιος Μ. Βεζύρης ἠγέφει καταλόγους συνδρομῶν. Οἱ καλοὶ Ἰσραηλίται ἐσπευσαν καὶ ἐξ Εὐρώπης καὶ ἐξ Ἀμερικῆς εἰς συνδρομὴν τῶν πασχόντων ὁμοειδῶν τῶν ὡς καὶ οἱ Ἕλληες.

μασίᾳ τῶν Ἰθαγεῶν τῆς Αἰγύπτου οἰκητόρων λέγω, τῶν Κοπτῶν.

Οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσιν αὐτὴν Χεμῆ ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Χάμ, θερμὸς. Ἀραβιστὶ δὲ καλεῖται Masr, ἐξ οὗ καὶ ἡ πρωτεύουσα Μασρά (Καίρον, παραρῶμενον κατ' ἐμὴν γνώμην ἀπὸ τοῦ ῥήματος χάω, οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ ἐλ-Καχρά). Ἑβραϊστὶ δὲ ὀνομάζεται Misraim, ὄνομα τοῦ δευτεροῦ οὐχοῦ τοῦ Χάμ καὶ Τουρκιστὶ ἐλ Χαμίτ (μαύρη χώρα).

Προεῖπον ἀνωτέρω ὅτι ὁ λαὸς οὗτος ἀείποτε ἠκνυε τὸν αὐχένα αὐτοῦ ὑπὸ τὴν μάστιγα τῶν δυνατῶν. Ὑποστηρίζω τὸ θέμα μου τοῦτο διὰ τοῦ ἐπομένου φρικτοῦ ἔπους τῆς ἱερᾶς Γραφῆς:

«Καὶ εἶπε Νῶε, ἐπικατάρατος Χαναάν, πᾶσι οἰκέτης ἔσται τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ..... Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Σὴμ» καὶ ἔσται Χαναάν πᾶσι οἰκέτης αὐτοῦ. Πλάτωνος ὁ Θεὸς τῆς Ἰαφρεθ(*) κατοικησάτω ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Σὴμ καὶ γεννηθήτω Χαναάν πᾶσι αὐτοῦ » Γεν. Κεφ. στίχ. 25—28.

Καθ' ἃ φαίνεται, ὃ ἀξιότιμον Ἀκροατήριον, ἢ πατρικὴ αὐτῆ τοῦ Νῶε κατάρα, κατ' ἀθάδους

*) Σὴμ, ἢ οὐ δῆμα, σημαίνει σὴμην.
(*) Ἰαφρεθ κατὰ Πλάτωνα Ἰαπετός ὁ παρὰ Λατίνους Jupiter.

ΘΙΑΕΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς Μαδρίτην ἡ Δημοκρατία ἐθριάμψουσα κατὰ τῶν Καρλιστῶν.

Εἰς τὸ Δουκάτον τῆς Στουρίας πλημύρα.

Ἐν Αὐστρο-Οὐγγαρίᾳ διχογνωμία περὶ τὸ πρόγραμμα τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς· οἱ μὲν συντάσσονται τῇ Πρωσσο-Γερμανίᾳ, οἱ δὲ τῇ Ρωσσο-Γαλλίᾳ. Τὸ Ἀνακτοβούλιον τῆς Βιέννης ἐπεδοκίμασε τοὺς προϋπολογισμοὺς τῶν οἰκονομικῶν καὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείων τῆς Πέστης.

Ἡ Στενὴ Ὀροπέδια τῆς Ἑλλάδος.

Μανθάνομεν ὅτι ἐπεδόθη ἀναφορά τις εἰς τὰ Ἀνακτοβούλια τῆς Εὐρώπης, φέρουσα ὑπογραφήν Ἀγραιφωτῶν, Σουλιωτῶν, Χειμαρριωτῶν καὶ Νησιωτῶν, οἵτινες ἐξαίτουται τὴν ἔνωσιν τῶν μετὰ τῆς Ἑλλάδος, ὅτι τῶν στενῶν ὁρίων ἕνεκα, λέγουσιν οὗτοι, οὐδέποτε ἐφθούρασαν, ἀλλ' οὕτως ἐφθούρασε ἡ χρηστὴ Ἑλλάς.

Ἡ ἀναφορά αὕτη ἐπερείδεται ἐπὶ γεγονότων ἱστορικῶν, καθὰ τις διεβεβαίωσε μας, ὅτι

«Ἡ γερούσια (!) θεωρεῖ τὴν ἔκτασιν τῶν ἐλαίων τῆς Ἑλλάδος ὡς τὴν πραγματικὴν ὑπαρξίν τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας, τὸσον σημαντικῶς ἀναγκαίαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν γενναίων καὶ ὑψηλῶν σκοπῶν τῶν προστατῶν τῆς Ἑλλάδος Ἡγεμόνων, ὡστε δὲν δύναται νὰ τὸ διατρέξῃ χωρὶς τὰς ἀκολούθους παρατηρήσεις τῆς.

α). Εἰς τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα αἱ ἀποσπώμεναι ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν κράτος Ἐπαρχίαι,.... ἐκράτησαν πολλὰς τὸν χειμαρρὸν τῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος συρρέουσάντων κατὰ γῆν στρατευμάτων τῆς Τουρκίας. Εἰς τὴν θάλασσαν, ἡ ἐννεα ἔτη ἀδικόπως αἰματοπομένη Κρήτη, ἡ ἀκαταδάμαστος Σάμος, αἱ μετὰ ἡρωϊκὴν ἀντίστασιν καταδαμασθεῖσαι νῆσοι τῶν Ψαρῶν, τῆς Κάσου, ὑπῆρξαν τὰ θαλασσινὰ προπύργια κατὰ τῶν Βυζαντινῶν καὶ Ἀλεξανδρινῶν στόλων.

Οἱ ἄνθρωποι τῶν μερῶν αὐτῶν μὲ ποῖον ὄμμα θέλουσιν ἰδεῖ, ὅτι αὐτοὶ μὲν οἱ προ-

μαχόμενοι ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους δουλοῦνται, οἱ δὲ λοιποὶ τῶν συναγωνιστῶν ἐλευθεροῦνται.... Ἡμεῖς γνωρίζοντες τὴν ὑπὲρ πάντα λαὸν ἄλλον μετ' ἐνθουσιασμοῦ προσήλωσιν αὐτῶν πῶν κατοικῶν εἰς τῆς γεννήσεώς των τοὺς τόπους, γνωρίζοντες ἐπίσης καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν πολεμικῶν αὐτῶν γενεῶν, τρέμομεν μήπως ἐνταφιασμοὶ ἀκούσιν ἐλοκλήρων λαῶν λυπήσουσι μετ' ὀλίγον τὰς συμπαθητικὰς ψυχὰς τῶν φιλανθρώπων προστατῶν μας ἡγεμόνων.

β). Εἰς τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα τὰ ἀποφασισθέντα ὅρια δὲν ἐξασφαλίζονται.... Εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπειδὴ ἐκτός τοῦ κράτους ἡ Κρήτη μένει, τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ἀφίεται ἐκτεθειμένον εἰς ἐχθρὴκὰς ἐπιδρομὰς, καὶ πρὸς ὑπεράρπασίν του χρειάζεται στόλος ἰσχυρός... γ). Τὰ δύο τρίτα τοῦ κατὰ γῆν στρατεύματος σύγκειται σήμερον ἀπὸ τῶν ἐκτός μένουσαν στερεὰν Ἑλλάδα...

Τῆς Κρήτης, τῆς Σάμου, τῶν Ψαρῶν, τῆς Κάσου, τῆς Χίου, τῆς Ἰκαρίας, τῆς Πάτμου, τῆς Λέρου, τῆς Καλύμνου, τῆς Ἀστυπαλαίας, τῆς Καρπάθου, καὶ ἄλλων νήσων ἡ ἐγκαταλείψει ἐπιφέρουσα διασκόρπισιν πολλῶν μαχίμων καὶ ἀπληγισμένων ἀνθρώπων..... τότε εἰς τὸ νεοσύστατον κράτος πᾶσι ἀσφάλεια τοῦ ἐμπορίου;...

δ). Αἱ ἀποσπώμεναι τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος ἐπαρχίαι, παραλαμβάνουσαι ἀπὸ ἐννοσητῆ ἀγῶνα κατὰ πολλὰ ἀξιομένον τὸ αὐτὸ φιλοπόλεμον καὶ φιλελεύθερον πνεῦμα, δὲν θέλουσιν εἶσθαι εἰς τὰς θύρας τῶν δύο ἐπικρατειῶν ὅλα καυστικά περιμένουσαι τὴν μικροτέραν περίστασιν διὰ νὰ μετανέψωσι καὶ αὐτὴς τὸ πῦρ τοῦ κατασβεσθέντος πολέμου;...

ε). Ἐκτος τούτων τῶν δεινῶν ἐπακολουθημάτων, τοιαύτη δροσέτηρις θέλει ἐπιφέρει ἀφεύκτως εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐνδοεῖς φυλάς ἀνθρώπων ἀνεστῶν, ἀφινόντων μὲ δάκρυα καὶ ὀδυρμοὺς τὴν δουλωμένην γῆν των. Ἀδελφοὶ των οἱ ἐντός τοῦ κράτους Ἕλληες, συμπατριῶται ὀρκωμένον ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων νὰ συμμερισθῶσι τὴν τύχων των θέλουσιν ἀνήλεως τοὺς ἐγκαταλείψει νὰ ἀποθάνουν ἀπὸ τὰς δαινοπαθείας, καὶ μὲ τὸν θάνατόν τιν ἢ τὴν ἐπίμοχθον ζωὴν των,

Ἡ δεσπόζουσα θρησκεία ἐν Αἰγύπτῳ ἦτον ἡ εἰδωλοθυσία, ὡς τοῦτο καταφαίνεται εἰς τὰ μέχρι τοῦδε ἐν-διαφόροις τόποις σωζόμενα ἀγάλματα καὶ σύμβολα, τοῦ λαοῦ τῆς Αἰγύπτου θεοποιήσαντος σχεδὸν ἅπαντα τὰ ζῶα, πλείστα πτηνὰ, διάφορα ἐρπατάτα καὶ ἔντομα, φυτὰ καὶ βοτάνας, καὶ ἀφιερῶσαντος οὐκ οὐκ καὶ ναοὺς καὶ πόλεις διὰ τὴν λατρείαν αὐτῶν καὶ τὴν τροφὴν αὐτῶν πολλοὶ ὅμως Αἰγυπτολόγοι ἀρχαιοῖτες καὶ νεώτεροὶ εἰσι γνώμησιν ὅτι οἱ ἱερεῖς καὶ βασιλεῖς ἐπίστευον ὡς ἕνα θεὸν αἰώνιον ὑπὸ τὸ σῆμα τῆς Σφιγγῆς, ἢς τὸ πρόσωπον παρίστα, κατὰ τοὺς μὲν, τὸν Ἥλιον, κατ' ἄλλους δὲ τὴν Σελήνην, ὅθεν καὶ οἱ Ἰσραηλιτῶν συνείησαν ζωγραφίζοντες τοὺς δύο τοῦτους φαστήρας ἔχοντας ὀφθαλμοὺς καὶ ῥίνα ὡς ἐκείνης τῆς Σφιγγῆς, τῆς τεθαμμένης κατὰ τὸν ἕκτον μῆνα τῆς ἐποχῆς τῆς ἀνοιχτῆς παραμυθῶν τοῦ Γκιζῆ ἐν τῇ Νεκροπόλει τῆς Μέμφιδος.

Κεφ. Β-ον.

Ἀναμφέροστον ὄντως ὅτι ἡ πρωτίστη θρησκεία ἢ διὰ τοῦ Νῶε διαδοθεῖσα εἰς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἔμεινεν ὡς ἱερά τι παράδοσις ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ διανοίᾳ τῆς ἀποικίας τοῦ Χάμ, ἀλλ' ἡ ἰδέα τῆς θείας Μονάδος ἢ τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ ἰδίως τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν τριῶν ὀνομασιῶν τῆς θεότητος τοῦ Ἀμμῶν-

H 6
θεοῦ
ἐπεὶ
ἀνθρώπων
ἔσται

νά επιφέρωσιν ἀποδομῆσιν ἢ κλονισμὸν εἰς τὴν τωσίκην δεκατισθεῖσαν ἀπὸ τὸν θάνατον κοινω- νιάν των; μέλη τῆς ἐθνικῆς οἰκογενείας δὲν χρηθίσουν περιθάψωσι; τὰ μέσα τῆς περιθάψωσις αὐτῆς τὰ ποιῶσι; ἢ ἐθνικῆ γῆ ἢ τὰ χεῖματά τοῦ ταμείου;... καὶ τότε τί ἐκέκρυπεν ὁ Ἕλληνας μετὰ ἐννεαετῆ καὶ αἱματώδη πόλεμον, ἀφῶ εἰς ἐρημίαν ἀπέμεινε μὲ τὰ ὄσπῃ τῶν φονευθέντων συγγενῶν του, καθιέρωσε νομίμως τὰ αἰώνια δεσμάτου;»

Τὸ ὑπόμνημα τοῦτο εἶχε δοθῆ εἰς τὰς τρεῖς συμμάχους δυνάμεις τὸν 10 Ἀπριλίου 1830, φέρον ὑπογραφήν τῶν αἰμνηστων *Γεωργίου Σισιῆ*, προέδρου τῆς γερουσίας καὶ *Παναγιώτου Σούτσου* γραμματέως αὐτῆς· εἶχε δὲ σταλῆ ὡς διαμαρτυρία κατὰ τοῦ ἐν Λονδίῳ πρωτοκόλλου τῆς γ. Φεβρ. 1830. Ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ διακηρύξει τοῦ ἐν Λονδίῳ Συμβουλίου, ἧτις ἐδημοσιεύθη ἐν Ναυπλίῳ Ἐλληνιστῇ καὶ Γαλλιστῇ (τῆν 18/30 Αὐγούστου 1830), περιέχονται τὰ ἑξῆς:

Ἐλλήνες! τὰ τῆς νέας σας τύχης ἀποπερατοῦνται.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος δὲν θὰ ἀρχήσῃ νὰ ἐλθῆ νὰ συνδέσῃ ὁ ἴδιος τοὺς ἱερωτέρους δεσμούς μετὰ τὸ ἔθνος· φέρει πρὸς αὐτὸ τὴν δικαίαν ἐπιτοὴν ἀσφαλεστέρων καὶ πλατυτέρων ὁρίων.....

Ἡ διακρίσις αὐτῆ φέροι ὑπογραφήν τῶν περιφύμων διπλωματῶν *Ταλλεράνδου*, *Παλμερστῶνος*, *Λιβέν*, καὶ *Ματούσκέβιτς*.

Ἡ ἀναφορὰ τελευταῖα οὕτως:

Καὶ νὰ μὲν εὐγνωμονοῦμεν εἰς τὰς Μ. Δυνάμεις, ἰδίως δὲ εἰς τὴν Βασιλίαν Βικτωρίαν καὶ τοὺς συμβούλους αὐτῆς διὰ τὴν τῆς Ἐπτανήσου παράδοσιν, οὐχ ἦττον ὅμως, ἐπιπιδὼ τὸ ἔργον οὐπὼ συνειληφώθη, ἐπειθυμοῦμεν ὥστε ἦτε Ἡπειροὺ καὶ ἡ Θεσσαλία ὡς καὶ ἡ Κρήτη καὶ Σάμος μετὰ τῆς δωδεκανήσου νὰ ἤθελον προσαρτηθῇ τῇ Ἑλλάδι, καὶ τότε ἡ Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία ἤθελεν εἶχει συμμάχους τοὺς Ἕλληνας καὶ ὑπερμάχους φυσικούς θίλους τοὺς Γραικοὺς.

Ἐπονται 103 ὑπογραφαί.

Ἐλπίζομεν ἵνα προσεχῶς δημοσιεύσωμεν γαλλιστῇ τὴν ἀναφορὰν ταύτην, ὡς ὑπεσχέθη ἡμῖν, καίτοι ὑπὸ πᾶσαν ἐπιφύλαξιν καὶ ἀποδοκιμασίαν.

Τὰ πολιτεύματα κατὰ τοὺς ἀρχαίους κλασσικοὺς.

Ὁ Κύριος Grenier, εἰς τῶν συντακτῶν τοῦ Constitutionnel, γράφει τὰ ἐφεξῆς περὶ τῶν κλασσικῶν τῆς ἀρχαιότητος.

«Ἄλλοτε οἱ βασιλεῖς μας ἀνετρέφοντο μετὰ τὴν ἀνάγκησιν τοῦ Πλουτάρχου· ἐνθυμοῦμεθα μάλιστα ὅτι Ἐρρίκος ὁ Δ' τὸν μετέφραζεν εἰς τὴν νεότητάτου καὶ καθῶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας τῶν Βουρβόνων ἐκεῖθεν ἐσύναξε τὰ κινδυνώδη σπέρματα τοῦ δημοκρατισμοῦ.

Ὁ Ὅμηρος φάλλει τὰς ἀρετὰς ἐνὸς

Ῥᾶ συντηρητοῦ, αὐτογενεοῦ, τοῦ Ἀπιδος, λόγου γεννηθέντος, οὐ ποιηθέντος, καὶ τοῦ Φτάχ, πνεύματος θεοῦ ἰδίως δὲ τοῦ Σερᾶπιος τοῦ προσωποποιηθέντος εἰς μύσῃον ἀκλιβώτων, σαρκουμένων ἀδιδῶς ἐν Ἀμαλίῃ παρθένῳ ἐνθέρφουσῃ (τὸ μυστήριον τῆς Ἀεπιρθένου, ἧτις ἔτεκεν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου τὸν νοστήν μύσῃον, τὸν θεὸν οὖν καὶ λόγον, κατὰ τὸ δόγμα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν), ὡς καὶ τὸ εἶδωλον τοῦ Ὄρου ὡς βρέφους ἐν ἀγκάλαις τῆς Ἰσιδος, ἀγάλματος φέροντος ὁτέ μὲν ἓνα σταυρὸν, ὁτέ δὲ δύο, ὁτέδὲ τρεῖς σταυροὺς, ἰδέαι ἀρχέτυποι σύμφωνοι ὄσαι ταῖς τῆς ἱερᾶς Γραφῆς, αἵτινες μεθ' ἀγιότητος διεσώθησαν εἰς τὸν ἐκλεκτὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ, ἠλλοιωθήσαν θμως πάντη, καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπεράτου ἰδανικοῦ τῆς θεότητος, οἱ Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον τὸ κτηνώδες ἐν ὅλῃ τῇ γυμνότητι αὐτοῦ, καίτοι εἰς Ἠλιούπολιν, ἀρχαῖον ἀστὸν Ὀν, κειμένην ἐπὶ τῆς διώρυγος τοῦ Τραϊανού, ὑπῆρχε Σχολὴ ἀνωτάτη, ἐν ἧ ἔκτος τῆς Ἀστρονομίας, Ἀλγέβρας καὶ Μαθηματικῆς οἱ σπουδασταὶ ἐμυσταγοῦντο καὶ ἐν τῇ ὑψηλῇ θεολογίᾳ, καὶ ἐπομένως ἐν τῇ ἀληθινῇ ἐπιστήμῃ.

Ὁ ἰδρυτὴς τῆς Σχολῆς ταύτης λέγεται ὑπάρχειν ὁ τρισμῆντος Ἐρμῆς, ὁ διαμύσιος οὗτος φιλόσοφος, ὁ ἐφευρέτης τῆς χημείας καὶ τῆς ἀλχημείας, ὁ μυσταγωγὸς τῶν ἱερῶν καὶ βασιλέων

κοιρανῶν, δυνατῶν, αὐστηρῶν, ἀτιμᾶ καὶ μαστιλεῖ τὸν ἀνατόρον καὶ ἀλλοθώρον Θερσίτην..... τῶν μυθολογικῶν χρόνων, τὴν ἀντιπολιτεύσιν, τοὺς συλλόγους..... τοὺς ἀπρεπεῖς κεκραμητοὺς τῶν ὁδῶν.

Ὁ Ἄριστοφάνης εἶναι ἀντιδραστικός (réactionnaire) διαβολισμένος. Ὁ Θουκυδίδης βσον τὸ δυνατόν ἀντιδημαγωγικός τὸν τρόπον. Ὁ Πλάτων μισεῖ τῶσόν τὸν εὐτελεῖ ὅχλον βσον καὶ ὁ Θιέρσος· ὁ δημοκρατικὸς Ἄριστοτέλης ἀνταλλάσσει τὴν δημοκρατίαν, βταν ἀνταγωνίζηται συναντωμένη Πρίγκηπι ἔχοντι χαρακτῆρα καὶ προτερήματα (avec un Prince de caractère et de talent):

Ὁ Κικέρων καὶ ὁ Λιβίος εἶσι δύο ἀριστοκράται, ὅτινες τῷ 1848 ἤθελον λάβει μέρος εἰς τὴν συνάθροισιν ἐν ὁσφ Ροιτιέρις.

Ὁ Σαλλούστιος εἶναι δημοκράτης καισαρικός. Ὁ Τάκιος Ὀρλεανιστής. Διεῖδα τὸ ἐμβρονον τοῦ συνταγματικῶν πολιτεύματος εἰς τοὺς Γερμανοὺς· ἐδόξασεν, ἐπὶ Νέρβα, τὴν συμφωνίαν τοῦ Πρίγκηπέτου καὶ τῆς ἐλευθερίας. Τὸ φανταστὸν πολιτεύμα τὸ εἶναι διατρανωμένον εἰς τὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου, τὸ ἀναγνωσκόμενον ἐπὶ τῶν σωματοφυλάκων: Ἐλευθερία, Τάξις δημοσία.

Ὁ Σουετῶνιος εἶναι ὡς ὁ συντάκτης τοῦ Φανού (Lanterne), βαρὺς, ὁχληρὸς καὶ ἀπτήν (niais), πλὴν οἱ λιβελλοὶ του δὲν ἔχουν πέρασιν εἰς τὰς κλασσικὰς ἡμῶν σπουδὰς.

Ὁ Βιργίλιος καὶ Ὄράτιος, οἱ δημοκρατικώτεροι κλασσικοὶ, εἶσι μοναρχικοὶ παράφοροι.

Ἄλλ' ἡ ἐφημερίς Figaro σχολιάζει: τ' ἀνωτέρω οὕτως: Εἶναι οὐχ ἦττον ἀληθές ὅτι ἐκ τῶν κλασσικῶν ἀναμνησέων-ἔστρωσαν καὶ ἀπλά ὀνόματα: Δημοκρατία Ἀθηῶν, Δημοκρατία Ρωμαίων-ἐξάγονται ἐντυπώσεις Δημοκρατικά. Ὁ Ἄρμύδιος καὶ ὁ Ἄριστογείτων, οἱ δύο Βρυῶτοι, οἱ δεινοὶ ῥωμαῖοι δικτάτορες, οὗς συγγέομεν ἀσμένως τοῖς Κ-οῖς Bedru-Röimn καὶ Μ-οῖς ni ayw παρουσιάζονται εἰς τὸν ὀτοχασμὸν σφμηπαθητικώτεροι τοῦ Πεισιστράτου, Καίσαρος καὶ ἐν γένει θίων τῶν ἐγκαταστημένων ἐξουσιαστῶν.

Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἄνω προσθέτομεν ὅτι ὁ Πλάτων ἀπέδεξετο καὶ ἐπῆγει ὑπὲρ πάσας τὰς διοικήσεις, τὴν τῆς Κρήτης, καὶ Λακεδαιμόνος, φοβούμενος τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν, ὄρρωδῶν τὴν Ἀριστοκρατίαν καὶ πτοοῦμενος τὴν ἄκρατον ὀλοκρατίαν· ὁ δὲ Μαβλή ὡς ὑποσημειῶσιν τούτων ἀποφαινεταὶ λέγων, ὅτι βταν τις ζητῆ νὰ καταμύβη ὀποῖον προκρίτωτερον τῶν τριῶν Πολιτευμάτων: ἡ Μοναρχία, ἡ Ἀριστοκρατία ἢ ἡ Ὀλοκρατία; εἶναι τὸ αὐτὸ ὡσεὶ νὰ ἐρωτᾷ, ὀποῖα πάθη δύνανται νὰ ἐπιφέρωσι περισσότερα ἢ ὀλιγώτερα δεινά, τὰ τοῦ Βασιλέως, τὰ τῆς Βουλῆς, ἢ τὰ τοῦ Ὄχλου; (Διάλογος Φωκίωνος — Μετᾶφ. τῆς Νεανίδος Δίκαιτερῆς Σούττης ἐν Ἰασιῶ).

τῆς Αἰγύπτου, ὡς ὁ Κομφούκιος τῶν Αὐτοκρατόρων καὶ Μανδαρίνων τῆς Κίνας, ὡς Μωύσης, ὁ μέγας τῶν Ἑβραίων νομοθέτης καὶ ὀδηγός τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς Ἰσραηλιτικῆς πίστεως, ὡς ὁ Πυθαγόρας, ὀδοὺάξας τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς μετεμψυχώσεως, ὡς Ζαρούλκις, ὁ μαθητὴς αὐτοῦ μεταρρυθμιότης καὶ νομοθέτης τῶν Δακῶν καὶ Σκυθῶν, ὡς ὁ Σωκράτης ὁ φιλόσοφος μετὰ τῆς πλειάδος τῶν ἀθανάτων αὐτοῦ μαθητῶν, ὁ διδάσκαλος καὶ τύπος τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς σοφίας, ὧν ἀποταμιευτῆριον καὶ κρηπίς ὑπῆρχεν ἡ Ἑλλάς, ἡ αἰγλήσσα αὐτῆ χώρα, ἧτις διεῶσκον εἶτα δεκαπλασῶσι τὰ φῶτα αὐτῆς τῇ Αἰγύπτῳ.

Ὅπως λάβωμεν ἰδέαν τινὰ τῆς ὑψηλῆς θεολογίας τοῦ πανσόφου τούτου Ἐρμού, βστις ἀνομήσθη Τρισμῆντος ὡς ἀποκαλύψας τρεῖς μεγάλας Δυνάμεις, ἰδοῦ πᾶς καλεῖ ἐντιμὸν πόνηματι. «Ἦν φῶς νοερὸν πρὸ φωτός νοεροῦ, καὶ ἦν αἶν νοῦς νοῦ ἀΐσιος καὶ ὀδδὲν ἔτερον ἦν ἢ ἡ εἰσότης ἐνότης, αἶν ἐν αὐτῷ ὧν, αἶν ἐν τῷ αὐτῷ νοῖ καὶ φωτὶ καὶ πνευματὶ πάντα περιέχον, ἔκτος τούτου θεός, οὐχ ἄγγελος, οὐ δαίμων, οὐχ ὄσασι τις ἄλλη· πάντων γάρ αὐτὸς κύριος, καὶ πατῆρ, καὶ θεός, καὶ πάντα ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐν αὐτῷ· ὁ γὰρ ὄστος αὐτοῦ προεῖδήν, παντέλειος ὧν, καὶ γόνιμος, καὶ δημιουργός, ἐν γόνιμῳ φῶσι πεσαν.

ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑΚΑ.

Ἀναγινώσκωμεν εἰς τὴν «Reforma.»

... «Ἐε ὂσον βλέπομεν καὶ ἐκ τῆς ἀξιοδρηνῆτου καὶ ἐρειπώδους καταστάσεως εἰς ἣν περιήλθον τὰ Μοναστήρια παρ' ἡμῖν, διαβεβαίωμεν μετ' ὀδύνης ὅτι ἡ ἐκλαίκευσις δὲν ἀνταπεκρίθη ὀυλοῦ εἰς τὸν πόθον τῶν ὀρωτῶν καὶ τῶν δωρητῶν ὡς καὶ αὐτῶν τῶν ἐκλαίκευτῶν ἐπειδὴ σχεδὸν ὀλα τὰ Μοναστήρια... ὡς καὶ ἔξοντα εἰσοδήματα μεγῆλα, ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἐκ τοῦ κέντρου τῆς πόλεως, ὁ Ἅγιος Στέφανος τῆς Μάυρης Βαφῆς, ἡ Πλουμπούττα καὶ τῶσαυτα ἄλλα εἰσρέσκονται σήμερον εἰς ἀθλιν κατὰστασιν, καὶ ἐρειπῶνται καθ' ἡμέραν χωρὶς οὔτε ἡ Κυβέρνησις, οὔτε τὸ Δημαρχεῖον νὰ φροντίσωσιν ὑπὲρ διορθώσεως καὶ συντηρήσεως αὐτῶν, συνφδᾷ τῷ πόθῳ τῶν θεμελιωτῶν καὶ δωρητῶν τῶν Ἁγίων Τόπων.»

Ἰδοὺ δὲ καὶ Πίναξ τῶν ἐκλαίκευθέντων Μοναστηρίων τῷ 63:

Table with 2 columns: Name of monastery, and its location. Includes entries like 'Μ-ριον Ἅγιος Γεώργιος ὁ Νίος ἐν Βουκουρεστίαις', 'Ράδου-Βάδα (Ἁγίου Ὅρους)', 'Ἅγιος Ἀθανάσιος (Βουκουρίου)', etc.

Table with 2 columns: Name of monastery, and its location. Includes entries like 'Φλωρόσιον (Σίναιον Ὅρος, Μολδαβία)', 'Δομροβίτσου (Ἄθως)', 'Λιποβίτσου', etc.

— Τὸ Ταμεῖον τῶν Παρακαταθέσεων (Cassa de Depunerî) ἐδημοσιεύει τὴν γενικήν Λογοδοσίαν τοῦ π. ἔτους, ἐξ ἧς ἐξάγεται, ὅτι τὸ μὲν ἐνεργητικὸν καὶ αἰ καταθέσεις ἀναβαίνουσι εἰς 111,741,366 περίπου τὸ δὲ Παθητικὸν εἰς 33,470,928. Ὡσθ' εἰσρέσκειται Κεφάλαιον 78,270,994 (φρ). Εἶναι δὲ τὸ μόνον Ἐδερρητικὸν Ταμεῖον, δανείσαν ὄχι μόνον Δημαρχεῖα καὶ Ἐταιρίας τοῦ Τόπου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ Ταμεῖον τοῦ Κράτους περίπου τῶν 12,226,098 νέων λεῖων (φρ). Ὑπερχαίρομεν δὲ, διότι ἐν μέλος ἐντιμὸν καὶ φιλόλογον, ὁ Κ. Ἀναστάσιος Καλενδέρσκιλος, δικαιοὶ τὴν καλὴν ὑπόληψιν ἦν χαιρόνται θλιο οἱ κλάδοι τῆς οἰκογενείας τοῦ Φιλοχρίστου Κ. Λαζ. Καλενδέρσκιλου.

DACO-ROMANIA

— Milite Greci si Italici pe calea inselarii a exprima hommagiele profunde Altejei Sale Principelui MILAN, si tot de ua data a l ruga sa se arete nu numai filellen qui si filo-israeliti in frumosa si generosa SERBIA.

CHRONIQUE

«Nous remercions nos confrères de Bucarest pour le bon accueil de notre feuille et surtout M. Ulysse de Marsillac pour ses lignes encourageantes, qu'il avait bien voulu insérer dans le numéro 384 de son organe «le Journal de Bucarest»

M. Marsillac a bien mérité tant de sa patrie, ce foyer des génies, qu'autant de la Daco-Roumanie, dont il a su défendre les intérêts et soutenir le prestige à l'étranger.

Pour ce qu'il ajoute concernant le beau

ἐκπολιθῆναι ἡ δεδουλωμένη ἐκεῖνη χώρα, τοῦθ' ἔπερ ἐπεχερησάτο καὶ ἐξετέλεσεν ἡ φιλεργός καὶ ποιμαντορικὴ γενεὰ τοῦ Ἰακῶβ, ἧτις μετῴκησεν ἐν ὀλοκλήρῳ ἐπαρχίᾳ ὀνόματι Γεσέμ, μεταβαλῶσα αὐτὴν εἰς ἐπαρχίαν παραδείσιον, καλλωπισθεῖσαν δὲ οἰκοδομημάτων καὶ μεγαλοπρεπῶν μνημείων· ἐπειδὴ πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὡ ἐντιμῶ Ἀκροατήριον, εἰσρέσκονται τὰ ἀρχαιότερα αἰγυπτιακὰ μνημεία ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν δυναστῶν Ὑσων, ὀδηλονότι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν ποιμένων, κατὰ τὸν ἰθαγενῆ ἱστοριογράφου Μανεδῶνα.

Ἐκεῖ ὡσαύτως ἐν Ἡλιούπολει καθ' ἐκάστην ἐκατονταετηρηία ἐπάτα τὸ ὀραιότερον καὶ θαυμαστότερον καὶ θελκτικώτερον συμβολικὸν πτηνὸν ὁ Φοῖνιξ, βστις προτοῦ γενέσθαι ὀλοκαύτωμα τῷ Ἠλίῳ τῷ γεννήτορι αὐτοῦ, κατὰ τὴν μυθολογίαν, διηγουμένο πρὸς τοὺς δρυμῶνας τῶν βαθεῖων τῆς Ζαχάρας καὶ Ἀραβίας ἐρήμων, ἐκεῖθεν ἐλουέτο εἰς τὰ ὀδατα τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, εἶτα ἰπτάμενος πρὸς τὰ ὕψη τῶν ὀρέων, Χωρηθὶ καὶ Σινᾶ, τούτων τῶν δύο ἱερῶν βράχων τῆς Πίστεως, ἔδρεπε κλάδους δένδρων ἀρωματικῶν καὶ θυμιαματικῶν, οὗς ἐπισπέρρειεν ἐν τῷ καφ τῆς Ἡλιούπολεως, καὶ ἄδων τὸ συγκινητικώτερον ἄσμα, τὸ συγκινοῦν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀήριους τῆς ἐρήμου θῆρας, ἀνέβαιναν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἀρωματισμὸφόρου σωροῦ, ἐδάκρυεν ἀνερίζων πρὸς Ἠλίον, καὶ ἐν

sexe, nous sommes plus que sûrs que notre devise «Participation du beau sexe aux affaires d'Etat» trouvera du retentissement aussi dans ce pays-ci, comme il a déjà commencé à le trouver en Europe, grâce à l'initiative du beau sexe Américain.

Publicam cu plăcere uă diatribă a D-lui C. D. Aricescu, prin quare se apără un Arhiepiscop erudit, quare împreună cu repozatul său frate Filaret Scriban, cu frații conți Rosetti și cu quei l'alți campioni ai Dogmelor Bisericești Orientale s'au luptat pentru a scăpa, de și nu s'a scăpat de tot, nava Bisericești locale din valurile erezilor și inovațiilor Cuziste (quare în quă s'gduie edificiul național și social al aqestei țeri) bine meritând de la Patria înțeleptului Négoe Voevoda și a lui Ștefan quel Mare.

Nu ne inducim assemenea quātuși de puțin que înalți Mandatară ai națiunei Dacoromâne vor sci a recompensa serviciurile și sacrificiile unui ilustru Episcop, fala țerei în streinătate pentru operile sale, dupre cum o atestă lumenatul Filaret Metropolitanul Moschei, Abbatele Guette vestitul theolog al Franciei și atâte alte sommități celebre între philologi și theologii ai Ecclesiei orthodoxe.

Redacțiunea

D. Cogălnicenu și Arhiercul Neofyt Scriban.

D. Cogălnicenu, în epistola sa de la 28 Iunie 1857 către repozatul I. I. Filipescu, reprodusă în opera Correspondința secretă la No. 23 (pagina 28), recomandă pe părintele Neofyt Scriban quia quel mai energic campion al cauzei, adiquă al unirei, și ruga pe Filipescu a l' pune în relațiune atāt cu partidul unirei quāt și cu commissari puterilor garante.

Apoi tot D. Cogălnicenu, în ședința Camerei de la I-ii Martie 1872 (1) trata pe a-quelași Arh. Neofyt Scriban quia funest ferrei și quia iesuit.

Aquēta contradițiune m'a făcut a promite în nota corespundătoare de la pag. 39. que voiu trata aquēstă quēstiune deosebit.

Adi viu a'mi implini aquēstă sarcină în interesul adevărului. În ședința Adunării de la I-ii Martie 1872 (Monit. No. 60) cu ocasiunea interpelării D-lui N. Ionescu, relativă la espulsiunea mai multor elevi din seminarul central, D-l Cogălnicenu a dis, între altele, despre frații Scriban:

«Ați esistă în țerra noastră spiritul ultramontan sau iesuitic; și represintanți aqueștei școle iesuitice se numesc în Moldova și milia Scribanilor».

*) Din erbre tipografică s'a pus data 1870 în nota de la pag. 39 a operei citate mai sus.

την ἄμα ἐκ τοῦ πυρίνου καὶ καυστικού τούτου δόκου ἐπετάτο ἄκτις, ἡ ἄκτις μετεβάλλετο εἰς σπινθήρα, ὁ δὲ σπινθὴρ ἔκαε τὰς ἀρωματικὰς ὕλας, καὶ ὁ Φοινῆς ἐκαίετο. Ἐκ τῆς τέρας ὁ μωστυριώδους τούτου πηγῆς ἐγενᾶτο σκώληξ, ὁ σκώληξ ἐνεκολλᾶπτετο εἰς ὄν, τὸ ὄν ἐθλάττετο, καὶ ἰδοὺ ἀνέθορον ἕτερος Φοινῆς ὠραιος, χρυσοπτερυγος, μεταξόπιλος, διασηματοφόρος, πόδας ἔχων λευκοὺς ὡς τὴν χιόνα, ὅπως θαυμάζεται ἕνα αἰὼνα εἶναι ὑπὸ τῶν μακάρων μαρόπων, οἵτινες ἔσχον τὴν εὐτυχίαν ἕνα ἰδίωσι τοῦτον, οὕτω δὲ αἰωνίως συνέβαινον ὁ θάνατος καὶ ἡ ἀναζωογόνησις τοῦ Φοινῆκος, ὁπόθεν ἐλήφθη ὑπὸ πολλῶν σοφῶν ὡς σύμβολον τῆς ἀθανασίας καὶ ἀναγεννήσεως τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν γενεῶν τῆς ὑδρογενεῖς σφαίρας.

Ἐπιπέσει ἂν τῷ ἔκτι βιβλίῳ τῶν χρονικῶν ἀναφέρει σπουδαίωςτα ὅτι ὁ Φοινῆς ἀνεβῆ ἔν Αἰγύπτῳ ἐπὶ τῆς ὑπατείας τοῦ Παύλου Φαβίου καὶ τοῦ Λουκίου Βιτελλίου, οὐδαμῶς ἀμφεβαλλών περὶ τῆς περιοδικῆς αὐτοῦ ἐπιστροφῆς.

Ἐπιπέσει τῶν χρονικῶν προσθέσει ὅτι, εἰς τὸ τελευταῖον ἔτος τοῦ Η-οῦ αἰῶνος εἰς Φοινῆς ἐπιβῆ ἔν Αἰγύπτῳ καὶ ἐφῆρθη εἰς Πρωμῆν ἐκτεθεῖς δημοσίᾳ: κατεστρώθη δὲ πρακτικὸν ἐπὶ τούτου, κατατεθεὶν εἰς τὰ ἀρχαία τῆς Δημοκρατίας. Καὶ πῶς μὴ πιστεῖσται τοῦτο μετὰ τὴν πε-

«Rog pe D. Ministru Cultelor să cerceteze «nisele dossier din Ministerul seu în quare figurăză mari scandaluri din partea familiei «Scribanilor; all-feli aquești omeni sunt capabili și energici, der violenți și intriganți. «Scribanii sunt din aquei omeni quari merg «cum bate vântul; quaci sub Ministerul Brătianu organiză bande de bătăuși, quare avău «să se unescă cu quelle organizate în Bucuresci; der quând a venit un minister albu, aquești omeni, orgolioși și semeți, s'au aplescat; și aquești a finit quāt a finit și forța «albilor».

«Eu sam privit tot d'ama quia omenii quei mai funești pentru aquești ferra. Le am făcut multe neajunsuri, de și et mi-au dedicat cărți în 1869 și 1870. În fine, dupe que s'a votat legea pentru numirea Episcopilor, un Scriban (Neofytu) strigă în Senat: Eresie!»

Ἐπιπέσει ἂν ἡ διατριβὴ εἰς τὸν ἄρθρον 1872 era locijitoru de Episcop la Argeș, a protestat îndată contra aqestor atacuri neleale, atāt către Președintele Camerei, printr'uă telegrammă de la 22 Martie, cum și printr'uă adressă către D. Ministru de culte și prin altă adressă către S. sa Metropolitanul primat, cu data din 6 Apriliu No. 263, în quare refutază, în mod victorios, allegațiunile neesacte ale D. Cogălnicenu.

Reproduce in extract acele protestări: «Quē din vechime, nemul Scribanilor a fost occupat cu Biserica și cu Școala; ș'un nepot al seũ a fost rănit quia mihtar în lupta de la Costanalia, din quare i s'a și causat mörtea; «Quē sfidă pe D. Cogălnicenu a putea proba în mod formal, que familia Scribanilor a represintat vruū datā în România Școala iesuitică;

«Quē dossier citate de D. Cogălnicenu sunt inchipuite; der D. N. Creulescu, la quare D. sa appellă, nu pöte ai face uā crimă quia om drept pentru que a protestat cu Camera și Senatul contra votului unei majorități servile, vot relativ la numirea Episcopilor d'a dreptul de către puterea executivă; «Quē Neofyt Scriban a procurat falculul, prin D. Ministru de Culte, 1300 galb. din vînărea vitelor Episcopiei de Argeși; «Quāt despre pretinsele scandale ale Scribanilor la Școala, Neofyt Scriban posedă doveđi favorabile pentru Scribani din partea a donoi Mitropoliți; iar despre dossier de la M-rea Nēmțu, aquella e în favoarea sa: quaci a sustinut demnitatea starefului Neomil, quare a cădut apoi victima intrigelor și lăcomiei de bani a quellor interesatī, dupē plecarea sa d'acole».

«Quē aquei Scriban ar fi fost culpabil, l'ar fi lovit Ministru Cogălnicenu la 1869 quând era a tot-părinle.» «Quē, deque Scribani ai fost funești României, faptele dovedesc, și viitorul va spune fără partinire; ei însă se cred datorī a emniera în trecere: «Quē primul Catechism cu littere latine. typērit la 1837, și dedicat Metropolitanului Veniamin, este de Neofyt Scriban. pe când

*) și anume: 1. Catihis cu littere latine, 1878 2. Codul Canonelor bisericesci, numit Pidalion 1844 3. Istoria Universală și a Patriei, pe scurt. 1852 4. Dublu paralelu între Biserica orthodoxă și Confesiunile apusene. 1852. 5. Unirea și neunirea Principatelor Române 1856 6. Folosele Unirei, 1856. 7. Necessitatea Clerului în Societate. 1859. 8. Clerul român în fața articol. 56. din Convențiunea de la Paris. 1859. 9. Defectuositatea proiectului de lege relativă ia Cleru 1860. 10. Methoda d'a învăța limba ellenă, în 2 vol. 1861 11. Respins guvernul și synodul, 1865 12. Apărarea adevărului și dreptul, 1866 13. Apologia adevărului, 1866, 14. Resturnarea ultemelor retăcirii a apărătorilor necanonicităței. 1867 15. Refutarea sofismelor synodului, 1867. 16. Cuvinte Bisericesci la diferite occasii 1868, 17. Incercări poetice, 1870. 18. Scurt istorie despre Mitropolia Daciei, 1857 19. Orațiune funebre la înmormântarea repozatului Șcarlat Rosetti 1872. 20. Mărgăritarele Sântului Hrysostom (traducere) 1870.

νοῦται ἀνὰ πᾶσαν πεντακοσietian» Κεφ. Δ-ον. Ἐν τῷ ναφ τούτῳ τῆς «Ἡλιουπόλεως καὶ ἐν ἐκείνῳ τῆς Μέμφιδος, ἐνθα ἔλατρεύετο ἡ λατρεία τῆς Ναφ, ἢ οἱ «Ἕλληνας μετωνόμασαν Ἀθηνᾶν οἱ δὲ «Ρωμαῖοὶ Minerai, ἤμεις δὲ οἱ χριστιανοὶ τὸ ἰδανικὸν τῆς θεᾶς ταύτης τῆς πανσοφίας καὶ τῆς παρθενίας ἐπροσωποποιήσαμεν ἐν τῷ πραγματικῷ τῆς Ἀεσσαρθένης καὶ πανσοφοδότηδος Θεοτόκου, τῆς λατρουμένης ὑπὸ τῶν ἀρχαίων «Ἑβραίων, ὡς βασιλίδος τοῦ Ὀυρανοῦ, κατὰ τὴν ῥήτραν τοῦ μεγάλου προφήτου Ἰερεμίου, τοῦ ἀναβῶντος ἐν τριεξήμισι τοῦ μδ' κεφαλαίου. «Καὶ ὡς διελείπομεν θυμιῶντες τῇ Βασίλῳ τῷ Ὀυρανοῦ ἡλατῶθημεν πάντες καὶ ἐν ῥομφαίᾳ καὶ λιμφῇ ἐελεείπομεν.» Εἰς ἐκείνοισ τούδς μεγαλοπρεπεῖς ναοῦς, λέγω, ἐπορεύθησαν πολλοὶ φιλόσοφοι καὶ νομοθέται ἀρχαῖοι, ἕνα ποιεῖσθαι τῆς ἀρχαίας καὶ ἱερᾶς κρήνης τῆς ἐπιστήμης καὶ φιλοσοφίας, ὡς ἐφθην εἰπών, τὰ νᾶματα. Ἴδοὺ δὲ πῶς περιγράφει ἱστορικῶς τις ἀρχαῖος Γερμανός, κατὰ τὴν μετάφρασιν ὑπερδουναβείου τινός Δακωρωμόνῳ τὴν διεῖδουσαν τοῦ μεγάλου Πυθαγόρα ἐπὶ τῷ ναοῦ τῆς Μέμφιδος. «Οἱ ἱερεῖς συνάδευσαν αὐτόν.» ἰδοὺ ὅμως ὁ Ἕλληνας οὗτος τὸ μεγαλοπρεπὲς οικοδόμημα, ὅπερ

D. Cogălnicenu scriu cu littere kyrillice. «Quē tot aqest Neofyt Scriban a inthemat Școła la Fălticeni și la Nēmțu, tipărind multe cărți bisericesci*). «Quē Metropolitanul Veniamin i'a făcut elogie în precuvântarea Pidalului, typărit la Nēmțu; și Metropolitanul Miclescu, în memoriul dat la 1857 Comissărilor Europeani; «Quē a servit apröpe 30 de ani quia professore de theologie și filosofie în institutul Vasilian de la Școala și la Academie, cum și la Nēmțu și Fălticeni. «Quē Filaret Scriban fratele lui Neofyt, a fondat 12 Școła Catechetice, făvū a costa vruū para; «Quē mai multe fiare din țerra, între quari Școolul din Bucuresci de la 1857 (No 54.) a menționat de serviciile aduse Bisericești, Școlei și Statului român de frații Scribani; «Quē în Protocollele tratatului de la Paris plenipotentieri Puterilor garante ai menționat de Neofyt Scriban în mod lingușitor pentru dēnsul; «Quē persecutat de Vogovide, Neofyt Scriban a venit în Bucuresci la 1857, quia representant al Unionistilor de peste Milcov, și a luminat pe represintanți Puterilor garante, mai ales p'alți Rusiei, în privința dorințelor Românilor, exprimate de Adunările ad-hoc în zilele de 7 și 9 Oct. 1857;

«Quē în fine, în adunarea ad-hoc Moldova, ambi Scribani ai votat, alături cu D. Cogălnicenu, quēle putru base ale existenței nostre politice și sociale.» Ἐπὶ ἄδελφῳ despre concursul energie que părintele Neofyt Scriban a dat țerei sale în quēstiunea Unirei, însuși D. Cogălnicenu a recunoscut aquēta în epistola sa quātre I. I. Filipescu de la 28 Iunie 1857, recomandându'l cu drept cuvāt, quia quel mai energic luptator al Unirei, «Quē D. Basile, comisarul Rusiei de la 1857, va publica intr'uā di memorie sale, urmași noștri se vor încredința pe deplin quāt a contribuit Arhiercul Scriban spre a convinge pe represintantul Rusiei, quē era ostil Unirei, quā prin adhesionea sa la dorințele Românilor, Guvernul Rusesc va face un act de înaltă politică.

«Quē d'acole scria cu littere kyrillice. «Quē tot aqest Neofyt Scriban a inthemat Școła la Fălticeni și la Nēmțu, tipărind multe cărți bisericesci*). «Quē Metropolitanul Veniamin i'a făcut elogie în precuvântarea Pidalului, typărit la Nēmțu; și Metropolitanul Miclescu, în memoriul dat la 1857 Comissărilor Europeani; «Quē a servit apröpe 30 de ani quia professore de theologie și filosofie în institutul Vasilian de la Școala și la Academie, cum și la Nēmțu și Fălticeni. «Quē Filaret Scriban fratele lui Neofyt, a fondat 12 Școła Catechetice, făvū a costa vruū para; «Quē mai multe fiare din țerra, între quari Școolul din Bucuresci de la 1857 (No 54.) a menționat de serviciile aduse Bisericești, Școlei și Statului român de frații Scribani; «Quē în Protocollele tratatului de la Paris plenipotentieri Puterilor garante ai menționat de Neofyt Scriban în mod lingușitor pentru dēnsul; «Quē persecutat de Vogovide, Neofyt Scriban a venit în Bucuresci la 1857, quia representant al Unionistilor de peste Milcov, și a luminat pe represintanți Puterilor garante, mai ales p'alți Rusiei, în privința dorințelor Românilor, exprimate de Adunările ad-hoc în zilele de 7 și 9 Oct. 1857;

«Quē în fine, în adunarea ad-hoc Moldova, ambi Scribani ai votat, alături cu D. Cogălnicenu, quēle putru base ale existenței nostre politice și sociale.»

Ἐπὶ ἄδελφῳ despre concursul energie que părintele Neofyt Scriban a dat țerei sale în quēstiunea Unirei, însuși D. Cogălnicenu a recunoscut aquēta în epistola sa quātre I. I. Filipescu de la 28 Iunie 1857, recomandându'l cu drept cuvāt, quia quel mai energic luptator al Unirei,

Déquē D. Basile, comisarul Rusiei de la 1857, va publica intr'uā di memorie sale, urmași noștri se vor încredința pe deplin quāt a contribuit Arhiercul Scriban spre a convinge pe represintantul Rusiei, quē era ostil Unirei, quā prin adhesionea sa la dorințele Românilor, Guvernul Rusesc va face un act de înaltă politică.

- *) și anume: 1. Catihis cu littere latine, 1878 2. Codul Canonelor bisericesci, numit Pidalion 1844 3. Istoria Universală și a Patriei, pe scurt. 1852 4. Dublu paralelu între Biserica orthodoxă și Confesiunile apusene. 1852. 5. Unirea și neunirea Principatelor Române 1856 6. Folosele Unirei, 1856. 7. Necessitatea Clerului în Societate. 1859. 8. Clerul român în fața articol. 56. din Convențiunea de la Paris. 1859. 9. Defectuositatea proiectului de lege relativă ia Cleru 1860. 10. Methoda d'a învăța limba ellenă, în 2 vol. 1861 11. Respins guvernul și synodul, 1865 12. Apărarea adevărului și dreptul, 1866 13. Apologia adevărului, 1866, 14. Resturnarea ultemelor retăcirii a apărătorilor necanonicităței. 1867 15. Refutarea sofismelor synodului, 1867. 16. Cuvinte Bisericesci la diferite occasii 1868, 17. Incercări poetice, 1870. 18. Scurt istorie despre Mitropolia Daciei, 1857 19. Orațiune funebre la înmormântarea repozatului Șcarlat Rosetti 1872. 20. Mărgăritarele Sântului Hrysostom (traducere) 1870.

«Să se védă Poesia «La Unirea Românilor» publicată de Părintele Neofyt Scriban în lóia Zimbru din 1856* «Să se védă discursul tinut de arhim N. Scriban în quēstiunea Ebreilor.*) Asseminea și discursul seu de la 29 August 1858 quātē allegatori din Iași*). Cum și salutarea României pentru dia de 24 Ian. 1859.*) În fine discursul pronunțat în audul Domnitorului în dia de de 12 Dec. 1861, când s'a proclamat Unirea la Jassi.*) Töte aquestea vorbesc în favoarea Păr. Arh. Scriban, și l' recomandă țerei în destul quia adevărat păstor al Bisericești, și quia Român adevărat. (urmēdă finele). A. Διαλόγος περί Προξενικῶν. Πολλοὶ μᾶς ἀναγκάζουσι νὰ γράψωμεν διὰ τί νὰ μὴ συγκροτήσωμεν μίαν Κοινότητα καὶ ἡμεῖς ἐδῶ, ὅπως οἱ ἀξίωτοι καὶ ἀγρηροὶ τῶν Ἑλληνίδων Μουσῶν λάτραι Γαλιζίου, Βραζιλίας, Γεωργέζου, Ὀλιβέτισης, Καλαφατίου, Μουγουραίου κλπ. οἱ ὄντος γνήσιοι Ἕλληνες, οἱ τὸ ἱερὸν τῶν Ἐστιάδων πῦρ ἀπὸ τῶν βωμῶν τῆς Πατρίδος εἰς τὰς ἐδ-γενεὶς καρδίας τῶν θάλλοντες καὶ ἀνά-πτουτες ἐν τῇ ξενίᾳ. Ποὺ ὅμως νὰ συγκροτηθῶμεν; Εἰς τὸ Προξενεῖον; ἀλλ' ἔκει, ἔλαγέ τις, καθ' ἡμέραν ἀνα-παρα-δια-σφιζοῦνται: Ἀνακοπᾶι, Ἐξελεγεῖς λογαριασμοῖ, προσωπικὰ κρη-τηροῖς, ἀποφάσεις Ἀρειῶν Πάγου, Ταμειακὰ ὑπέρογκα ἀνομαχὰ (!), ἔρανοι ὑπὲρ λε-μοκτονοῦντων Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων (sic!) μνημόσυνα ὑπὲρ φυγῶν αὐτοκτονηθέντων (sic!) ἔρανοι ὑπὲρ ἐθνικῶν ἐορτῶν, κλπ. ὅστε τὰ μέλη τῆς Συγκλήτου θὰ ἐκκα-φαίνονται ἀπὸ τὰς ἀγορεύσεις. Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; Ἀλλ' ὡς οἴδατε, εἰπέ τις ἄλλος, Ἐκκλησίαν Ἑλληνικὴν ἀ-ποκλειστικῶς δὲν ἔχομεν, καὶ ἂν ἔλειπεν ἡ τοῦ φιλοχρίστου Κ. Λαζάρου Καλενδέρωγλα, ἡθέλωμεν ἐκκλησιασθεῖσαι ἢ εἰς Βαραταῖαν, ἢ εἰς τὴν Λουθηρανὴν, καὶ τοὶ ὑπάρχει, ἐ-λέω Κούζα, καὶ ἡ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου γνησία Ἑλληνική. Εἰς τὴν Λέσχην; ἀλλ' ἀφ' οὔτου ἀπέθαναν ὁ ἀειμνητός Καταλόυζος, οὔτε Λέσχην, οὔτε ἀθῦσαν πρὸς συγκέντρωσιν ἔχομεν Ἑλ-ληνισμοῦ. Ὅριστε λοιπὸν δυσκολία, καὶ μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας, τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις τόπον συ-κέντρώσεως, μῆτε ποῦ νὰ σκεφθῇ καὶ συ-ζήτηση τὰ αἴτια καὶ τὰ μέσα θεραπείας τῆς ἠθικῆς καχεξίας μας. Ἐπειτα, ἀπεκρίθη τις εὐσαρκος, πρὸς τὴ ἡ συγκέντρωσις; Διὰ Σύλλογον, Ναυ, Συχο-

*) Din erbre tipografică s'a pus data 1870 în nota de la pag. 39 a operei citate mai sus.

λεϊών, 'Υπαλλήλους Προξενικούς (διότι ή- ζεύρετα τό σπουδαίον; δτε εϊπεν δ Κ. Α., Κ. Πανώσ και δ Κ. Παπαδημητρίου, μόνον χάριν ήπποτισμοΰ, δέν ήκατέλειψαν δλοτελώς τό Προξενείον, και ται καταθέντες ήπισήμως τήν παραίτησιν των από τού 'Αγιού Μ. Μ. Γεωργίου).

Ποιος όμως πρέπει να λάβη την Προκαταβολήν; Φυσικώ τῷ λόγω ο Κ. Πρόξενος, απήντησα.

'Αλλ' ο Κ. Παγκαβής μόλις ήλιθε κ' ήπήλ- θε και αΰθις ήπανήλιθε πενήθηפורών δια τόν άωρον θάνατον και σιγήν μετα τής ήζιοτίμου συζύγου του, καθά δέ ήκούσθη εις τούς κύ- κλους των προξενικών ήπαλλήλων (επειδή πρέπει να γνωρίζετε, κύριοι, εϊπεν δ προ- λαλήσας, δτι ήμιοι ιατρικοί, και διπλωματι- κοί συγκροτούνται και μάλιστα μεταξύ των εξωσθέντων και παραπονεμένων και εκείνων των παραιτηθέντων) ήσκόπει να παραιτηθή και αυτός, αν ή 'Ανακτορική 'Ελλάς δέν ά- ποφασίση Κυβερνητική ήπιχορήγησιν προς ήζιοσπεπή συντήρησιν τού Γενικού Προξενείου τής 'Ελλάδος(!)

Ας ήφίσωμεν λοιπόν τά αίτια τής μη συγ- καλέσεως των 'Ελλήνων τού Βουκουρεστίου και άς ευχαριστηώμεν με τά καθεστώτα, μη έντροπέμενοι μήτε τούς 'Ισραηλίτας, ό- τινες τρείς Συναγωγάς και τρείς Σχολάς δια- τηροΰσι γενναίως, μήτε τούς 'Αρμενίους, ό- τινες και 'Εκκλησίαν και Σχολείον και Κοι- νότητα συγκροτοΰσι, μήτε τούς αδελφούς Βουλγάρους, ότινες και ναόν και άρχιερέα και Σχολήν έχουσιν, ενώ ήμεις ούτε καν 'Ιερέα να βαπτίση τά τέκνα μας εις τήν γλώσσαν των Μητέρων μας (ήφινω τούς πα- τέρας διότι τήν ήξέχασαν τόσα έτη), έχο- μεν, ούτε έν τρισάκιον 'Ελληνιστί να μάς βήψη αποθήσκοντας, ενώ προθύμως εις προσ- φηράς γενναιοδόρους γνωρίζομεν και 'Αρ- σάκην, και Νεφρεπόντην, και Δερούσην και Ζανθόν και Τσερλέντην, και Βουτάτην και τσοούτους άλλους ευπατριδας.

'Ελπίζομεν όμως δτι και ο Κ. Πρωθυ- πουργός θέλει σπεΰσει να μεταποιήση τό Γενικόν τούτο Προξενείον εις Διπλωματικόν τής Ανατολής Πρακτωρείον, ως έν Αίγυπτω, επειδή περίπου των 100 χιλ. 'Ελλήνων, εις άλλοδαπήν διαβιούντων, θεωρούμεν αυτό ως πυρήνα τού εθνισμού μας, σεβόμεθα ως βω- μόν τού 'Ελληνισμού μας, και σεμνυόμεθα μεγαλαυχούντες, ήπότεν βλέπομεν αυτό άμ- μάζον και διαπρέπον και ανταποκρινόμενον εις τάς εθνικάς προσδοκίας μας.

Και τότε; ή τότε! ή αποικία τού Βου- κουρεστίου θά ήναι ως ή τού Καΐρου, ήπε- ραίωσε τόν διάλογο. ένας Καΐριστής.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΝΥΜΦΩΝ

«Ητό ποτέ τις ποιητής... ήτον ήρωϊός, τόσφ ήρωϊός, ώστε και αϊ Μούσαι ήμαίνον το δ'αΰτόν. 'Επειδή συνείδησεν, ως οι ποιη- ται, να ήπάγη κάθε πρωϊ ν' άντλήση νερόν από τά βεϊθρα τής 'Ιπποκρήνης, αϊ Μούσαι ήρχοντο και τον ήβοήθουν να γεμίση τήν ύδρίαν του. Τάς τήχάρισται τόσφ ήπιχαρίτως και ήδεικνυετο τόσφ γλυκός και τόσφ φιλο- μαθής ώστε ή μια εξ αυτών των Νηρηϊδων, ή Εδτέρπη ή ή Καλλιόπη, τῷ εϊπεν ήμέ- ραν τινά.

— Συ είσαι τόσφ ήρωϊός, τόσφ χρηστός ώστε δέν ήμποδίζομαι να σοι κ'άμω ένδωρον.

Τά ήξερόμενα των χειλέων σου λόγω να ήναι άνηθ, διαμάντια ή πολύτιμοι λίθοι, επί συμφωνία όμως ν' ήφιερώνη εις τήν ποιή- σιν. 'Ιδού τό δώρόν μου.

«Ότε ο ήρωϊός Β ήπανήλιθεν εις τό οίχημα, εις εκδότης περιμένων τῷ εϊπεν:—Εϊργά- σθετα δι'έμε σήμερον;

— Σας ζητώ συγγνώμη, διότι σας έκα- μα να περιμένητε, εϊπεν ο ποιητής, και άμ' ήπος, ήξηλθε τού στόματός του έν μαρ- γαριτάρι «Τά φύλλα τού Φθωποπόρου» δύο βόδα, «αϊ φ'όδαι και χορφοΰαι» και έν δια- μάντι «Η Παναγία των Παρισίων».

Τι βλέπω; εϊπεν ο εκδότης εκπληκτός. Τού ήξέρχονται εκ τού στόματος μαργαριτάρια και άδαμάντια.

Και ο εκδότης ήπορεύθη φέρων μαζί του τούς ήθησαυρούς τής άκένωτης τῆ ποιητού μας. Οτε ήγνωσθη τούτο υπό τού δημοσίου, πλη- θος ήρχετο ν' ήκούση τόν Β. ήφινω δέ να φραντασθήτε αν ήσύνανον τούς εκ των χει- λέων του πίπτοντας λόγους.

'Αλλ' ήδού πάραυτα τά ευγε τού δημοσίου διέστρεψαν τήν κεφαλήν τού ποιητού μας. Καθόσον ήρχοντο εις αυτόν οι κόλακες και οι ήρσοκοι, μαχνητίζόμενοι από τούς άδά- μαντας ός δισπείρειν, ο Β... κατέστη ήπερ ήφανος και φιλόδοξος.

— 'Αχ! πόσον καλώς λαλείς, τῷ ήλε- γον! Αλάησον ακόμη. Αλάει πάντοτε.—'Εάν ήθελες, προσέθετον, ήδύνασο να βήψης πο- λυτιμότερα διαμάντια ήφωσον τήν φωνήν σου εις άντιπέμενα πλέον λαμπρά!

— Έν τῇ πολιτικῇ θά ήσαι ως Πακ- τωλός.—Έν τῇ κοινωνική οικονομία, μεταλλ- λείον σμαράγδων.—Είς τά οικονομικά, ήρος γρενάτου (Καρχηρνόου λίθου). 'Ο ποιητής όμως ήλησμένησε τήν σύστασιν τής Μούσης; δέν ήδύνατο πλέον να ευχαριστηθή να ήναι ο ποιητής των βουβινίων και τοπαζίων, ή- θέλγησε να γίνη πολιτικός, οικουμενικόν δαι- μόνιον, ο Ναπολέων τού λόγου και τού στο- χασμοΰ, ώστε ο κόσμος ήποποδίων του να ήρχετο να πήη τόν άδαμάντινον ποταμόν τόν εκ των χειλέων του βρόντα.

'Αλλ' ή Μούσα τόν ήτιμώρησε δια αυτήν τήν ήπκρασιν και εκτοτε καθ' ήν φοράν ήνοι- νε τό στόματου δια να όμιλήση, άντι των πάλαι άδαμαντινων, ήξήρχοντο όφίδια ως αϊ Πουαί, ήρπετά ως τό Φρικτόν έτος, ή ήρά- κη δυσπερίγραπτα ως τό 'Ευνηήχοντα τρία. 'Ο καθεις ήπεστρέφετο, και βλέπων από καιροΰ εις καιρόν να λαλή και ήρίπη ήφεί- δια και άκάνθας, ήλεγε στενάζων.

«Γίνεται αυτός ο άνθρωπος να ήν' αυτός ούτος ο βλύζων ποτέ μαργαρίτας τόσφ κα- θηρός και άδάμαντας τόσφ λαμπρούς;» **ΗΘΙΚΟΝ (Επιμύθιον).**

'Αλλοι τό εϊπον, ήμεθα άνόητοι' ήπιθυ- μούμεν πλέον ή όσα ο θεός μάς ήδώρησεν. 'Η φιλοδοξία χάνει τούς ανθρώπους.

Τό πνεΰμα ήπερ θέλει να ήπιδείξη τις βλέπτει εκείνον όστις κέκτηται ήδη τούτο. Alfred Millaud.

(Figaro).

Αϊ ήρωϊαϊ Βενετίδες.

Τό εθνικόν αίσθημα τής 'Ιταλικής 'Ενό- τητος είναι ήπίσης ζωηρόν εις τάς καρδίας των Κυριών τής Βενετίας, ως εις τάς των άνδρων Βοηετών, και π'ās τις δύναται να κρίνη περι τούτου εκ τής κ'άθωδι ήναφοράς, έν ή άνδρικαι κ'όραι τού 'Αδριού ήξέφρασάν ποτε προς τόν Βίκτωρα 'Εμανουήλ τήν λύπην των, δτι δέν ήδουκίθησαν να ήπο- δεϊξωσι τόν πατριωτισμόν αυτών δια τής ψηφοφορίας.

Μεγαλειώτατε, «Οϊ άνδρες ήνόμισαν ήαυτούς σοφούς και δικαίους, ήπότε ήνομηδέτησαν δτι ή μερίς αυτη τού ανθρωπίνου γένους, ήν τήν ή- ραιοτέραν ήποκαλοΰσιν, ήφείλει να ήναι μα- κράν παντός περι τήν διοίκησιν των δημο- σίων ήριστρεχομένου.

Αϊ γυναίκες τής Βενετίας δέν λαμβάνοντες τό δικαιώμα να ήπικρίνωσι τόν τοιοΰτον νό- μον, αλλά διακ'κ'ρύττοϋσιν ενώπιον τού κόσμου δτι τό φίλον αυτών ουδέποτε ήσθάνθη βα- θύτερον τήν πικρίαν και τήν καταφρόνησιν, ή έν τῇ περιστάσει ταύτη, καθ' ήν ο λαός προσκαλείται να διακ'ρηύξη, εάν ήελη να ήνωθή μετα τής κοινής πατρίδος υπό τό ένδοξον σήηπτρον τής Υ. Μ. και των σε- βαστών αυτης διαδόχων.

'Αλλ' εάν ήναι ήμποδισμένον εις τάς γυ- ναϊκάς να καταθέσωσιν έν τῇ κ'άλπη τό ναϊ τούτο, δι' οϋ ή 'Ιταλική ενόττης θά τε- λεσθῇ ός μη κωλύσωσιν αυτάς να ήπροσπα-

θήσωσι, να φθάση τούτο μέχρι των ποτών τής Υ. Μ.»

'Αλλ' άρά γε θα ήδωμεν και εις τήν ή- ραίαν 'Ανατολήν τά αίσθηματα ταυτα διατρα- νόμενα μεταξύ των 'Αδελφοτήτων και των Φιλανθρωπικών Συλλόγων προς ήνάπτωσιν και καλλιέργειαν πνεΰματος, νοός, ήθών και ήθιμων τής γυναϊκός, ής ή καρδιά ήπαλλε και π'άλλει άσιποτε δια π'αν ήξοχον, ήρωϊον, ήφηλόν και ευγενές; 'Ελπίζομεν εις τόν ήγαθοδαίμονα τού αιώνος τούτου των φώ- των, δτι ήλεύσεται ήμ'αρ λαμπετόν και δια τήν κλασικήν ταύτην ήώραν των ήλγεσιδύμων ήναμνήσων!

ΑΙΓΕΛΙΑ

Παρακαλούμεν τούς Κ. συνδρομητάς τής παυθείσης πέρυσι Κωνσταντινουπόλεως, όσοι κρατοΰσι τα γραμμάτια να ευαρεστηθώσ' να μας ήμβάσωσι τά χρήματα, επειδή πολ- λάκις ή εντιμος τής θραϊκής Σύνταξις από τής πέρυσιαν ήπετάθη και εις τά Προξενία περι των ευτελών τούτων ποσών, ως ει ή- χομεν εις π'όξα εις αυτά, μη ειδύτα δτι δυσκόλως συνάγονται ήδω αι τοιαύται συνδρομαί και πολλάκις ήρνούται.

Η Σύνταξις τού Δεκεβ'ίλου.

Ligue internationale des femmes

IIIe Section.

POUR L'ETUDE DE LA QUESTION DE LA PROSTITUTION.

Sublata causa, tollitur effectus;

Considerant que la prostitution est une des plus grandes plaies sociales, et que pour luter contre elle il importe de la combattre comme lorsqu'on lutte contre les forces de la nature la IIIe section de la Ligue internationale des femmes se propose de s'occuper de l'investigation de ce fleau social.

Il est une loi absolument vraie pour tous les phénomènes qui nous-entourent, une loi juste au présent comme au passé et au futur, et qui se vérifie dans les phénomènes les plus importants, les plus généraux comme dans les plus minimes, c'est la loi de connexion de cause à effet.

Cette loi nous montre la voie à suivre dans l'étude de chaque phénomène de la vie sociale, et c'est en s'y conformant strictement que les membres de la IIIe Section accompliront leurs travaux qui se succéderont dans l'ordre suivant:

- 1° Etude de l'origine de la prostitution et de ses diverses manifestations qui, de temps immémorial, ont été de deux sortes: prostitution aristocratique, prostitution plébéienne.
- 2° Division des prostituées en classes au point de vue économique.
- 3° Proportion des prostituées dans les diverses classes: leur âge, leur religion, leur nationalité.
- 4° Recherches sur la durée moyenne de la prostitution.
- 5° Les maladies que la prostitution engendre et propage.
- 6° La prostitution parmi les femmes emprisonnées: influence de ces femmes sur leurs camarades de prison!
- 7° Le nombre des prostituées qui avaient quitté leur profession et ont repris des occupations nouvelles; quel genre d'occupation, Pour conduire cette enquete avec succès, la IIIe Section réclamera l'aide des bureaux de statistique, des comités sanitaires, et des personnes en état de la renseigner.

IVe Section.

STATISTIQUE

La IVe Section de la Ligue a pour but d'étudier l'état du travail des femmes et de leur salaire dans les différents pays, et de suivre le développement des questions ouvrières en detail ainsi que l'étude des diverses conditions sociales des femmes.

Les rechegches de cette Section formeront un tableau comparatif du travail des femmes ce tableau permettra de déterminer dans quel pays ce travail, ses espèces et ses résultats apparaissent le plus profitables; et son étude

comparative fournira aux nations en retard un exemple qu'elles pourront et devront suivre La IVe Section tâchera d'examiner impartialment les causes de l'inégalité frappante des salaires dans les branches de travail également accessibles aux hommes et aux femmes.

De ce problème posé à la IVe Section, res- sort un programme très vaste, mais qu'elle réduira aux questions fondamentales, car plus une question est analysée et spécialisée plus les résultats de l'étude sont scientifiques et sûrs.

Cette section étudiera donc: 1° L'étendue de la population en génera et la proportion numérique des femmes dans les divers pays.

2° Le mouvement de la population, c'est- à-dire le nombre des naissances, morts et mariages.

3° Les conditions sociales qui amènent des naissances légitimes et illégitimes.

4° Les conditions du développement rapide ou de la décroissance et de l'arrêt de la population.

5° le travail des femmes, ses différentes espèces et sa rémunération.

6° L'influence des différents facteurs sur le travail et la détermination de la progres- sion dans laquelle se développe celui des femmes,

7° La proportion de la mortalité parmiles ouvrières et les tables comparatives par pro- fession.

8° Les conditions qui tendent à élever le travail des femmes au plus haut niveau.

La Section de statistique se procurera des collaborateurs dans tous les Etats et parti- culièrement dans les grands centres ou s'ac- cumulent les forces intellectuelles. Elle entrera en rapport avec les différents bureaux sta- tistiques américains ainsi qu'étrangers; elle acquerra les meilleurs traités de statistique et, de temps en temps, elle convoquera des congrès internationaux de statistique sur l'ordre du Conseil de contrôle.

Ve Section.

POUR LA RECHERCHE HISTORIQUE DE LA QUESTION DES DROITS DE LA FEMME.

En étudiant historiquement le développe- ment graduel de l'humanité, on arrive à con- naître le rôle des femmes dans l'état social, et à juger les représentants des deux sexes avec leurs missions, leurs agissements, leurs besoins et leur idéal.

On observe aussi dans toutes les périodes de l'histoire une lutte tantôt ouverte, pour suivie par les femmes dans le but de leur affranchissement.

Ceux qui ont réfléchi et ne se sont pas bornés à lire simplement le récit des faits historiques, seront conduits à juger que la question des droits de la femme est un phe- nomène qui ressort du développement histo- rique de l'espèce. Il s'ensuit que cette ques- tion doit être étudiée conformément aux don- nées historiques et présentée au public dans un ouvrage destiné à répandre la connaissance de cette question.

Considerant chaque individu comme une unité sociale, la Ve Section ne se propose pas d'écrire l'histoire des femmes en poétisan avec préméditation les nobles avocats de leur cause; elle tâchera de les représenter, elles et leurs tendances, telles qu'elles étaient, sans cacher leurs fautes et sans méconnaître leurs nobles aspirations.

Pour réaliser ce programme, la Ve Section se procurera tous les ouvrages écrits en diffé- rentes langues, qui ont traité ce sujet et qui ont rapport à l'époque pré-historique, ainsi que la luitte des femmes pour leur émanci- pation dans l'antiquité, dans le moyen-âge et dans les temps modernes.

VIe Section

DE LA PROPAGANDE

Etudier l'esprit, la tendance et la force des Sociétés que les femmes ont formées jusqu'ici, tâcher de trouver dans ces Sociétés un point d'appui afin d'agir de concert avec elles dans la direction de l'élévation de la femme. tel est le but que cette Section devra se proposer.

Après avoir approfondi les causes radica- les qui ont détruit les germes de l'affranchi- ssement des femmes ou produit un temps d'arrêt dans cette oeuvre, la Ligue cherchera quels sont les moyens de propagande propres à préparer les réformes. Elle s'appuiera sur les femmes les plus nobles et les meilleures sur celles qui appartiennent aux autres asso- ciations. «L'Avenir des Femmes»